

Publicerad 2015-08-14 10:29 av Marianne Räf

Mitt i Evigheten.

Ormens ögon

Glömma Gårdagen, gömma den

inom sig, - i smäktande vågor,

som slår emot Minnets strand;-

Nersvalda stunder kommer, ibland -

upp till ytan, igen, - med frädga

uppå skulten, belysta av solsken, -

- samma, nu, som för längesen, -

i den evighet, som rullat förbi,

likt Ormen i stenröset, - vilken,

gulögd såg oss, - utan att blinka.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Marianne Räf med Poeter.se id #42764 innehar upphovsrätten